

СВАДБА

У октобру 1990. године
рат је увелико трљао очи
испод прљавог јоргана,
а ми смо из Београда
ишли на српску свадбу
у Хрватску Костајницу.
Нас десеторо
са младожењине стране.

Тетка је последња
са свежом фризуром
и малом хоклицом
утрчала у воз
у коме смо седели
по новинама на поду
и ћутали
јер требало је
и да се вратимо.

Из воза смо изашли усред ноћи,
на некој споредној станици.

Зоки је био барјактар
на челу колоне
са југословенском заставом.
Зоку су окитили везеним пешкирима.
Застава је цвилела,
пешкири су дрхтали.

Буклијом, најбољом ракијом,
поздрављали су нас домаћини
испред својих кућа
у Горњим и Доњим Курузарима.

Уна је текла,
ноћ мирисала,
рат је задремао.

Стриц је држао говор,
тетка ме је гуркала.
Дуле је узео микрофон
и запевао:
„Стани, стани, Ибар водо“.
Хтео је да остави утисак
на куму,
згодну Хрватицу у минићу.

Млада је била лепотица.
Носила је италијанску венчаницу.
Сватови су са њом плесали,
даривали је.

У колу су играли
млади официри
џепова пуних муниције,
припити, орни.
Кум је био муслиман.
То није било много важно.
Сви су звецкали.

Један официр са наочарима
почео је да ми се удвара.
Било је лепо,
али већ су свирали крај.

У тајности су нас
распоређивали по кућама.
Сутрадан смо се вратили.

За нама су
после неколико година
пошли сви.

А младожење,
младожење су ратовале.
Младожење увек ратују.

ДРАГИ ТАТА

Моја срећа је била велика
као нанина ливада
када си нам послао карте
за путовање у Замбију.
Није дала да идемо
док се не крстимо.
Те 1974. године у Југославији
нико се није крштавао.
Возили смо се џипом
са кумом из Титовог Ужица
до цркве
мајка, брат и ја.
Личило је на отмицу.
Стриц је ипак сазнао.

Када смо слетали
на аеродром Ентебе у Уганди,
нисмо знали
да ли сунце залази или излази,
где је небо, а где језеро.
Краљица Викторија је знала
где ће оставити своје име.
Од силине призора
пресекло ми се детињство.

У Лусаку смо стигли
кад и Каунда,
па смо кружили
око аеродрома
док председник не слети.
Гарда је била постројена.
Повраћала сам
и нисам више била сигурна
да све ово желим.

Када сам сазнала
да имаш возача, кувара и собара,
хтела сам да умрем од стида.

Нисте ми дали да идем на журке
са Енглезима и другим белцима.
Један је хтео да нас вози
до Викторијиних водопада,
ниси дао.

Дружење
са девет црних кћери
шефа полицијске станице
било је природније.
Оне кажу Каунда,
ја кажем Тито
– разумеле смо се.

Утркивале су се
која ће ме љуљати
у великој љуљашци
закаченој за дрво
коме нисам знала име.
После смо се играле
одузимања земље.
Црвенкаста прашина
била је погодна
за исцртавања кругова штапом.
То је игра у којој увек побеђују бели људи.
Доносиле су ми неке
велике орашасте плодове,
ја сам им давала шналице.

Драги тата,
прву лекцију о ропству
научила сам на југу Африке.

(кабве
је имао велику зграду
полицијске станице
вучјаке у боксовима)

Рекао си
да смо безбедни.

Био је то
ипак
блажи облик ропства,
неподношљива досада
у доброј кући
у великом дворишту
из кога се није смело напоље.

Када сам украла бицикл
твога собара
била сам срећна
као нанина ливада.
Возила сам
кроз мали град на крају света
и даље,
док ме опрез није вратио.
Сви сте били унезверени,
Џонсон највише,
јер осим за мене и себе,
бринуо је и за бицикл.

Знам да си био поносан на мене
иако бих у Југославији добила батине.
Јер ти си кротио дивље афричке пчеле,
и све знао о авантурама,
и како голицају нос
и како је немогуће одупрети им се.

Драги тата,
вратили смо се.
Освајање слободе је тек почињало.

ЛЕТЕЊЕ

Летела сам
по Шагаловим платнима,
пламеноцрвена,
главна глумица циркуса
на ивици уласка у другу ноћ.

Био је сан,
била је смрт,
било је лепо.

Дошао си на платно
као зелена боја избављења.
Летели смо изнад града,
бежали из мога сна.
Ниси ме испуштао.

После си ме грлио
на клупи испред старе куће.

Када сам поново пожелела лет,
држао ме чврсто,
ко млади војник заставу.
Моја жеља је вијорила на ветру.

Куповао си ми беле хаљине,
доносио цвеће,
лепо упаковане бомбоне.
Обећавао сеоску идилу.

И ево
рођендан ми је.

Уредила сам кућу,
увила косу,
обукла свечану хаљину.

Филујем розен-торту
и кроз прозор гледам
на пут
којим ћеш доћи.

Али ти не долазиш
као други људи.
Ти си долетео.

Моташ се око мене,
нешто ми шапућеш,
извијаш главу
у покушају
да будеш стваран.

Смешим се

док велики букет цвећа
пада на сто,
стварнији
од лишћа у новембру.